

alle komme til at betale deres Varer dyrere end nødvendigt.

Udviklingen herhjemme vil ligesom andre Steder mere og mere gaa i den Retning, at de mindre bemidlede og for Resten alle leve mere paa offentlige Steder end i Hjemmet, sammenlignet med Fortiden. Det ligger i Arbejdets Deling, i den hele Udvikling, og den kan det ikke nytte at dæmme op imod ved Politianordninger. I Stedet for paa den Maade, som her er foreslaaet, at lovgive mod Beværterne og lægge Baand paa den fri Næring, hindre den naturlige Udvikling, hindre Befolkningen fra ad den Vej, den frivilligt har be- traadt, at gaa henimod en Tilstand, der er lykkeligere end den tidligere, bl. a. paa Grund af Fremgang i Ædruelighed, kunde man vedtage Forbud mod Urtekram- og Fedevarebutikker. De Herrer maa huske paa, at Gennemsnitsindtægten her i Lan- det for en Skatteyder er omtrent 1,500 Kr. Hvis der i et Erhverv viser sig Lejlighed til at tjene langt ud over denne Indtægt, hvis der f. Eks. i en Gade er en Urtekrammer, hvis Forretning gaar rask frem, og som tjener godt, vil der meget snart komme en Konkurrent, fordi Nøden tvinger til at søge Arbejde der, hvor der er noget at dele. hvor man altsaa kan naa til en Middelind- tægt. Hvor der er en saadan Forretning, ligegyldig af hvad Art, vil der, saa snart den har Fremgang, komme en Konkurrent. Viser det sig, at Konkurrenten har taget fejl, og at de ikke begge kunne tjene til- strækkeligt til at leve, vil den ene af dem gaa fallit, men det vilde dog ikke være nyttigt af den Grund at monopolisere Ur- tekrammerhandelen og derved give en en- kelt Mand Lejlighed til at tjene rigeligt og samtidig berøve en stor Mængde Medbor- gere, som paa den Maade kunde have tjent til Opholdet for sig og Familie, Brødet. Lige saa godt som at forbyde Forøgelsen af Beværternes Antal kunde der være Grund til at forbyde Forøgelsen af Fedevaregrosse- rernes Antal, ja, ogsaa Urtekrammernes, thi det er en Fristelse, som ikke faa af Afholdsfolkene falde for, naar de ikke maa glæde sig ved et Glas Vin eller Øl, at bruge en Mængde af de særlig gode Ur- tekramvarer og spise meget fedt. Vel anser jeg baade at drikke for meget og at fraadse for en Last, men jeg tilstaar, at jeg har mindre Antipati mod det Individ, der dør i Delirium, end mod det, der dør af en overfedet Lever.

Efter min Mening er det en stor Vel- signelse for vort Land, at her ere de vig- tigste Næringsmidler toldfri og spirituøse

Drikke, baade Vin og Brændevin, billige, thi det bevarer vort Folk mod de Udskej- elser, som i andre Lande, der ere befængte med store Skatter netop paa disse Sager, finde Sted, vi behøve blot at gaa til vore Nabolande og til England, Frankrig og Syden og se, hvad Folk der søge af Pir- rings- og Bedøvelsesmidler, fordi Spiritusen er for dyr. Jeg tænker paa Æter, Morfin, jeg tænker paa den Risengrød, som det ærede Medlem for Københavns 13de Valg- kreds (Meyer) kender, og hvor man i en Portion kan faa lige saa meget Spiritus som i to halve Bajere. Det er Ud- skejelser, som følge af, at man lægger Baand paa Udviklingen, lægger Skat paa de Ting, som naturligt høre med til Ernæ- ringslivet, og gør det under Mine af at være særlig moralsk. Fordi der er nogle Mennesker, som skeje ud, og som ganske vist gøre Samfundet Skade, er det lige strengt nok, at vi andre skulle sættes i Svøb eller Fængsel. Nej, vort Folk har netop paa Grund af Billigheden af Føde- midler og Billigheden af de Drikke, som det sætter Pris paa at have ved Siden af Vand, ikke behøvet at søge til andre be- rusende og langt skadeligere Pirrings- midler.

Den ærede Indleder udtalte i sit Fore- drag, at rundt omkring paa Valgtribunerne vare vi alle blevne spurgt om, hvorvidt vi vilde stemme for en Sogneafstemning af unge Kvinder og Mænd om, hvorvidt vi maatte drikke en Snaps eller ikke, om, hvorvidt vi vilde stemme for en Lov, hvor- ved det ved Kommuneafstemning blev for- budt at udskænke Spiritus. Det er rigtigt, det bleve vi alle spurgt om, og jeg ogsaa. Mit Svar var meget kort, det lød saadan: Nej, Gu' vil jeg ej. Det samme vil jeg nu ikke sige her, for Formanden kunde maa- ske finde, det var mindre formfuldendt, men min Mening er den samme. Den ærede Indleder udtalte, at man i Kommissionen havde ment, at Loven burde revideres efter 5 Aars Forløb. Jeg vil sige til det ærede Medlem og til den højtærede Mini- ster: Langt gavnligere end en Revision af Loven vilde det være, om vi lode Lovfor- slaget hvile i de 5 Aar og sendte Kommissi- onsbetænkningen ud til Befolkningen, saa de kunde læse den, fordi det er en for- trinlig Betænkning, som vilde være et mæg- tigt Agitationsskrift til Fordel for Ædrue- ligheden i vort Folk. Men samtidig er jeg overbevist om, at Befolkningen rundt om- kring vilde faa Tid til at tage under Over- vejelse, om den er tjent med at paalægge sig saadanne snærende Baand og saadanne